

els nostres testimonis:

COMPARTIR

Una de les coses que més em va impressionar de Taizé va ser el clima d'amor. Allí no hi havia desconfiança. La gent era molt bona amb tu i tu ho eres amb els altres o ho intentaves.

Es compartia el menjar amb el grup i fins i tot amb els estrangers. Si algú demanava ajuda per l'església, per la cuina, o per qualsevol altra cosa, hi acudíem amb moltes ganes. Ara bé, tot això no es pot comparar amb la tasca que fa el germà Roger, prior de Taizé, convivint amb la gent més pobre en les seves estades als Països del Tercer Món: però a Taizé s'aprèn a fer-ho.

Es pot veure com es comparteix veritablement la fe: milers de joves de diferents països dins l'església, en silenci absolut, pregunten, reflexionen, creuen en un mateix Déu. L'intercanvi d'idees, d'impressions entre els joves de diferents països (amb les seves respectives cultures) és sempre enriquidor i l'ajuda espiritual que pots rebre i donar et fa sentir solidari amb tot-hom.

Fessis el que fessis (cantar, pregar, menjar, enraonar a les reunions, etc.) mai no et senties sol i comparties les emocions solidaritzant-te amb la tasca.

Veies realment que tots érem iguals.

Aconsello a tots els joves que vagin a Taizé.

Josep Danti

COMPROMÍS DE FER PLEGATS

Hem estat uns dies deslligats materialment d'influències externes (el poble, la família, els amics, les comoditats). En aquesta situació ens sentíem a prop de Déu en la vida i en la pregària, i hem pogut meditar sobre nosaltres com a cristians que som.

El concili dels joves insisteix en la tasca que tenim de portar a terme un cop siguem als nostres llocs, als nostres pobles, a les nostres cases. Hem viscut amb molta intensitat el compartir la pregària, amb tanta intensitat que hem fet amb aquests termes una sola cosa, que, de tan nostra, ja no podem separar-nos-en.

Hem conegut molta gent compromesa i la seva manera de fer ens ha cridat d'alguna manera al treball i al compromís, al com-

promís dins dels nostres pobles, dins de les nostres parròquies. Taizé ha estat i és una crida que l'ambient, els monjos i els joves d'arreu del món ens fan a trencar l'egoisme i l'aïllament per compartir, pregar i buscar Déu plegats.

Manel Casanova

PREGÀRIA I SILENCI: UNA ESTONA PER MEDITAR

Es pot gairebé dir que la vida a Taizé està basada o millor dit centrada, en les tres pregàries que hi ha durant el dia. La primera és al matí, a les set quarts de vuit; l'altra és al migdia i la tercera, al vespre abans del sopar.

Les pregàries són molt boniques i et donen com una estranya sensació, perquè allà un es pot sentir sol i acompanyat al mateix temps. I, realment, veure l'església plena amb més de dos milers de joves pregant o fent estones de llarg silenci, veure que encara hi ha molta gent en aquest món que cerca i contra la llavor d'aquell home que fa quasi 2.000 anys va existir, veure gent que cerca un món millor, donar més sentit a la seva existència... és quelcom impressionant!!

En les pregàries es fa força estones de silenci (una de les dimensions de la vida de l'home —ens diu un monjo de Taizé—). Són moments reposadors en aquest món de corredisses, de sorolls, de neguits constants, són aquells moments de pau i tranquil·litat interior que inviten a la reflexió i a la meditació sobre un món i una vida real amb totes les seves contradiccions; a part de poder pregar individualment i retrobar-se un mateix.

És una experiència que cal viure i que val la pena, creieu-me!!

Eduard Parellada

INTERCANVI A L'ENGRÒS

Un aspecte important de la nostra convivència a Taizé ha estat l'intercanvi, un intercanvi d'idees, d'illusos, d'experiències i de compromisos que s'establia entre tots els qui hi érem, però principalment entre els del grup

que vàrem formar-hi amb gent de diversos llocs. Aquest intercanvi ha ajudat a crear un ambient de confiança i amistat que envolta la vida a Taizé; alhora que ha estat molt enriquidor per a tots, malgrat que érem gent de tan diferents maneres d'ésser, o millor dit gràcies a això. Una cosa que feia pensar era el fet que joves de països, religions i condicions socials tan diverses estàvem units per una creença o recerca comú: el Crist.

Al nostre grup es va fer una presentació en la que cadascú va explicar el que feia i allò que era important per a ell, així vàrem compartir problemes i esperances, va resultar un intercanvi d'experiències molt positiu (com la d'aquells que treballaven a la seva parròquia, o la d'aquell noi que rebutjava la «mili» a favor d'un servei social, o la d'un altre que va canviar l'idealisme de partit per quelcom que li omplís tota la vida com el voler ésser cristià); i en conjunt la de nois i noies que encaraven la seva tasca cap als altres; tot plegat animava els qui potser no estàvem tan decidits.

Joan Montes i Gravi

LLUITA I CONTEMPLACIÓ

A Taizé per sobre de tot, i sense menysprear altres aspectes, he arribat a comprendre a fons el que allà en diuen "Lluita i Contemplació".

Aquesta dualitat és, penso, quelcom bàsic per a viure la vida cristiana. La lluita és tot allò que portem a terme: el treball, l'escola, totes les activitats que fem, tots els compromisos que prenem. La contemplació són els moments en els quals ens parem a pensar, les estones de reflexió i oració, a qualsevol hora o quan el dia acaba i observem tot el que ha representat...

La lluita i la contemplació cada una d'elles han d'existir. Una completa l'altra i cada una pel seu compte no són gran cosa.

Ambdues es veuen a Taizé, però el que és veritablement important, és seguir mantenint aquest equilibri en la vida de cada dia:

Si la lluita i contemplació no es viuen normalment a partir d'ara, Taizé només haurà estat una experiència interessant.

Joan Relats